

WEL EN WEE IN DE PAROCHIE

In een vorige Saamhorig vertelde ik over een notitie van de bisschoppen waarin zij spreken over het bisdom als een kerkgemeenschap van nu nog 25.000, vooral oudere actieve gelovigen, die in deze tijd een immense opdracht hebben. En zij stellen de vraag: 'Hoe moeten we beleidsmatig op deze ontwikkelingen reageren en anticiperen?'. In heel het bisdom, in parochies en werkgroepen over heel Noord Holland, is men inmiddels bezig met deze vraag. Het is een langdurig zoekproces. Op 16 januari kwamen voor het eerst de locatiebesturen van Clara & Franciscus bij elkaar. Een avond van uitwisselen en kennismaking. In de inleiding werd de situatie van de parochies geschetst, die niet overal even rooskleurig is, wanneer je bijvoorbeeld kijkt naar het aantal doopen, huwelijken en uitvaarten. Ook daarin zie je de (pijnlijke) terugloop bij de parochies. Daarom is het van belang samen op te trekken en elkaar te steunen. Het samenvoegen van parochies zie je inmiddels in heel Nederland gebeuren.

Ergens is het jammer dat dit zoveel van een ieder vraagt. Je zou zo graag het 'gewone' parochiewerk willen doen. Op 11 november was er de inspiratiemiddag voor de parochie. De aanwezigen presenteerden de brede kring van werkgroepen en koren uit onze parochie. De middag was uitdrukkelijk bedoeld om de parochianen de ruimte te geven hun eigen verhaal te vertellen. Wat leeft er bij u, bij jullie?!

Daartoe begon de middag met de aanwezigen in groepen van vier uit elkaar te laten gaan en hen in gesprek te brengen aan de hand van drie open vragen. Dit werkte openend, verzachtend en verbindend. Aan het eind van de middag vatte Ari de middag samen en wist dat zo te doen dat een ieder zich erin kon vinden. Er werden geen conclusies getrokken, maar er kwamen zeker lijnen naar boven waarlangs verder beleid gemaakt kan worden.

Bij dat 'gewone' parochiewerk hoort het organiseren van de kloosteravonden bijvoorbeeld. Daarvan zijn er nu twee geweest. En het waren beide indrukwekkende avonden, waarop een franciscaan en een norbertijn vertelden over hun ordes en de spiritualiteit van hun stichters. 22 februari is de derde avond. Dan komt Henk Jongerius over de dominicanen vertellen.

Maar ook het dagelijkse werk van vieringen voorbereiden, contact met mensen, oecumenische samenwerking, diaconaal werk, etc.

Er zijn genoeg positieve ontwikkelingen in de parochie. Twee jonge moeders, Erika van Hove en Agnes Skot hebben het kinderpastoraat nieuw leven ingeblazen. In de doopkapel is een kinderhoek gecreëerd, waarmee de kinderen een eigen hoekje in de kerk hebben.

Ouders met hun allerkleinsten kunnen hier tijdens de viering terecht. Het geeft een gevoel van welkom dat deze kinderhoek zo zichtbaar achter in de kerk aanwezig is.

Eind december kwamen de drukste dagen van deze parochie: de kerststallententoonstelling en de Goede Doelenmarkt op 17 december.

Beiden waren een groot succes. Bewonderwaardig is het te zien door hoeveel vrijwilligers het mogelijk is de tentoonstelling twee weken open te hebben. Geweldig! Wat een inzet!!

Zo gebeurt er heel veel en moeten wij onze ogen niet sluiten voor al het positieve dat er is. Op de inspiratiemiddag werd het beeld van de exodus gebruikt: “de komende jaren zullen voor de parochianen van de vijf parochies van Clara & Franciscus in het teken van de exodus staan, de uittocht, ‘breek je tent op, ga op reis’”. Dat is de ene kant. De andere kant is het blijven bouwen aan de gemeenschap hier in de Hofkerk. Op diverse terreinen zijn er nieuwe vrijwilligers. Zij zijn jong en brengen nieuwe ideeën mee, een andere kijk op bepaalde zaken. Dat werkt verfrissend. Laten wij hen de ruimte geven om zich hier thuis te gaan voelen.

En, nog maar eens herhaald wat in het jaaroverzicht staat: *‘laten wij luisteren naar wat goed gaat, wat mensen bezielt, aanspreekt, enthousiast maakt. Laten wij kijken naar wat jou, mij, u inspiratie geeft, laten wij open met elkaar in gesprek gaan. Kijken en luisteren naar wat goed gaat en dat proberen uit te bouwen.’* Dat het een goed jaar mag worden!

Coen van Loon, diaken

Wat je loslaat

lost vaak zichzelf op!

Uit het archief van Cordaid – Bond Zonder Naam

VAN DE VOORZITTER

Als sommigen twifelen aan de toekomst van onze kerk, dan hoop ik dat deze mensen onze kerk tijdens de kerstperiode bezochten. Ook dit jaar met kerstavond zat onze kerk vol met mensen. De kerstnachtdienst en de dienst op 1^e kerstdag werden zelfs drukker bezocht dan

vorig jaar. De kerststallentoonstelling -welke figureerde in diverse media- trok wederom duizenden bezoekers. Mensen kwamen zelfs met bussen tegelijk langs als onderdeel van hun uitstapje naar Amsterdam. Veel van de bezoekers zullen wij waarschijnlijk tot de volgende kerst niet meer terug zien. Daar kun je cynisch over zijn, maar je kunt het ook anders zien: al deze mensen zijn op zoek naar iets wat hun beweegt. Velen kunnen het niet benoemen maar het is er wel.

Het is de uitdaging aan ons als parochie om na te denken hoe we mensen kunnen inspireren om terug te komen. Verplaats je eens in de positie van iemand die voor het eerst bij ons langs komt of het nu een viering is of een bijeenkomst. Wat maakt dat ze blijven of dat ze verder trekken? Wat voor indruk krijgen ze van ons? Hier ligt de sleutel voor de toekomst van de kerk. Zoals Chris 't Mannetje het treffend bij één van de dalende kerkbezoekgrafieken liet zien: wij moeten ons niet richten op de krimpende groep kerkgangers onder de lijn maar op de groeiende groep zoekende mensen boven de lijn. Alleen door ons te verplaatsen in de ander, kunnen wij zien hoe het beter en anders kan. Het Toekomstberaad maar ook het Locatiebestuur en de Pastoraatsgroep hebben dit als voornemen voor dit jaar.

Zo is het Toekomstberaad bezig om met jongeren (20-35 jr.) de dialoog aan te gaan en te kijken wat hun behoeften en ideeën zijn onder het motto: zij vormen de toekomst van de kerk. Deze dialoog wordt concreet gemaakt in het opzetten van activiteiten die jongeren op een nieuwe manier met onze parochie gaan verbinden.

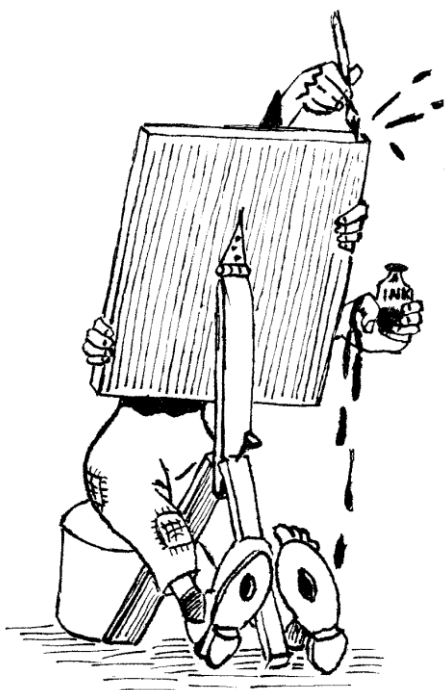
De Pastoraatsgroep is bezig om, in aanloop van de pensionering van Coen van Loon, te kijken hoe liturgie, roosterplanning en pastorale zorg op een nieuwe wijze kan worden georganiseerd. Hiervoor worden actief voorgangers benaderd en wordt er gekeken naar de mogelijkheid voor een eigen groep van leken-voorgangers. Het Locatiebestuur heeft als voornemen om in de komende maanden samen met Nico van der Peet te kijken hoe beter kan worden samengewerkt in de regio, in het bijzonder als het gaat om de rollen van het locatiebestuur, de Parochievergadering en het bestuur van het samenwerkingsverband. Een delegatie van de parochie, waarin ikzelf één van de afgevaardigden ben, heeft regelmatig contact met Nico van der Peet, in wie we iemand hebben gevonden die oog heeft voor onze noden en wensen. Verheugend is het nieuws dat Nico van der Peet onlangs een benoeming voor onbepaalde tijd heeft gekregen als administrator-priester van het Samenwerkingsverband C&F.

Ton Broerse is net voor de jaarwisseling met terugwerkend kracht vanaf 1 juni benoemd tot vicevoorzitter tot 1 juni 2018. Met het oog hierop zoeken wij naar versterking van het Locatiebestuur alsmede

kandidaten die namens ons zitting willen nemen in het bestuur van het Samenwerkingsverband. Net als u hopelijk gaan wij dit jaar weer met goede moed en zin aan de slag voor de parochie. Dat 2018 een jaar mag zijn waar wij verder naar elkaar toe groeien en nieuwe vormen vinden om elkaar en nieuwe mensen te inspireren. Dat wij ons niet laten leiden door tegenslagen en tegenwerking maar door het besef dat wij er zijn om met elkaar het verschil te maken hoe klein of groot dat ook mag zijn.

Hartelijke groet,
Arthur Anderegg

EEN NIEUWE TEKENAAR VOOR HOFNIEUWS?

In de laatste aflevering van Hofnieuws van 2017 kondigde onze Hoftekenaar Jan Quint na meer dan veertig jaar zijn “pensionering” aan.

Wij hebben inmiddels op 21 januari jl. op gepaste wijze afscheid genomen van Jan en hem bedankt voor zijn geweldige inzet.

Als redactie van Hofnieuws (èn als lezers!) mogen we ons gelukkig prijzen dat we een opvolger als Hoftekenaar hebben gevonden in de persoon van Kees Disch.

U allen kent Kees als zanger bij de LWM en als koster, maar minder bekend is dat hij ook een begenadigd tekenaar en illustrator is. Kees heeft toegezegd “het te willen proberen”. Hij is

dus zagezegd op proef Hoftekenaar.

Maar wij denken dat het prima gaat lukken. Kees, bedankt en veel succes!

Redactie

VRIJDAG 2 MAART 2018 WERELDGEBEDSDAG:

kernland Suriname

Ook dit jaar organiseren wij de viering samen met gemeente De Bron, de Hofkerk en de Koningskerk.

De 65^e Wereldgebedsdag op 2 maart 2018 heeft Suriname als kernland. Vrouwen van verschillende kerken in Suriname hebben de viering voorbereid en kozen als uitgangspunt voor hun liturgie het Bijbelgedeelte uit Genesis 1:1-31.

Gebaseerd op dit Bijbelgedeelte is in Nederland gekozen voor het thema: 'En God zag dat het goed was....'

Op de eerste vrijdag van maart gaat het gebed de wereld rond en honderdduizenden mensen, in 183 landen, voelen zich door gebed verenigd en bemoedigd en komen in actie. Op 2 maart 2018 wordt wereldwijd in 183 landen en in 550 plaatsen in Nederland gebeden en gezongen. Dit jaar voor Suriname. Ook wordt er gecollecteerd voor onderstaande projecten van dit land.

Wij nodigen u van harte uit op: vrijdag 2 maart a.s. om 19.30 uur in de Koningskerk, Van 't Hofflaan 20 te Amsterdam.

De projecten waarvoor gecollecteerd gaat worden.

Stichting Unu Pikin

Deze stichting zet zich sinds 2003 in voor de kinderen van Suriname en levert een bijdrage aan het verbeteren van het onderwijs in Paramaribo, de districten en het binnenland. Dit gebeurt vanuit een werkplaats waar arbeid, stage en opvang wordt gegeven aan mensen met een beperking en leerlingen van het voortgezet speciaal onderwijs.

Het Parelhuis

Het Parelhuis vangt met HIV besmette jonge kinderen op waarvan de ouders of de familie zelf de verzorging niet op zich kunnen nemen. Zij willen deze vaak verstoten kinderen een echt thuis bieden waar veiligheid, acceptatie en geborgenheid centraal staan. De kwaliteit van het leven is hier belangrijker dan de lengte van het leven!

Opleiding nieuwe gezondheidsassistenten

Doordat er in Suriname een crisis is en toegezegde subsidies niet worden uitbetaald, komt de opleiding van 25 nieuwe gezondheidsassistenten (GZA's) voor de poliklinieken in het binnenland in gevaar. Een groot probleem want de huidige gezondheidswerkers zijn op leeftijd en nieuwe mensen opleiden kost vier jaar.

Het werk van de GZA's is heel belangrijk. Zij zijn het eerste aanspreekpunt voor patiënten en zij handelen de meeste hulpvragen zelfstandig af: vaccinaties en medicijnverstrekking, gezondheidsvoorlichting, zuigelingenverzorging, wondverzorging en het begeleiden van bevallingen.

Klein project

Voorschoolse opvang in het binnenland voor peuters van 2 ½ tot 4 jaar. Dat geeft hen een betere start in het vervolgonderwijs.

Nadere informatie vindt u op:

<http://www.wereldgebedsdag.nl/index.php/home>

Janneke de Bruin

POSTZEGELS – ANSICHTEN - CARTRIDGES

Beste parochianen,

Namens “Kerk in Actie”, welke u allen wel zeker kent, verzamel ik bij bezoek aan uw koffieochtenden postzegels – ansichten – cartridges welke ik daar gaarne in ontvangst neem. Maar kom u niet naar de koffieochtenden, dan kunt u mij ook altijd bellen op 06-51701842 en kom ik ze graag bij u ophalen. Bij voorbaat mijn hartelijke dank!

L. Robert

Zwaardemakerstraat 59
1097 SG Amsterdam

EEN PRACHTIGE KERSTSTALLENTENTONSTELLING

Onlangs vond er in ons fraaie kerkgebouw weer een tentoonstelling van kerststallen plaats. Dat was voor de 20^e keer. Grote man achter de tentoonstelling: Bert Hilhorst.

Ik vind het bijzonder. Ik vind het meer dan bijzonder. En ik vind het een geweldige prestatie.

Uit een bijna onuitputtelijke collectie kiest Bert nu al zoveel jaren een aantal stallen en groepen die deels in de grote kerkruimte maar vooral in de noordbeuk van onze kerk worden tentoongesteld. En ieder jaar kijken wij weer onze ogen uit: wat is alles schitterend opgesteld en wat staat er een boel moois. Het is genieten.

Nog nooit waren er zoveel bezoekers als deze keer. Ik heb me laten vertellen dat er opnieuw een recordaantal mensen op de tentoonstelling af kwam. Deze keer meer dan 2600!

Los van – als ik dat zo mag zeggen – de esthetische waarde van de tentoonstelling – de schoonheid van het tentoongestelde – wil ik iets anders benadrukken dat me elk jaar weer opvalt. Dat zijn drie dingen. Dat is de bijzondere en warme sfeer die er tijdens de openingstijden van de tentoonstelling in de kerk is. Dat zijn de ontzettend leuke ontmoetingen. En dat is de openlijke bewondering die op het gezicht van de bezoekers te lezen valt, of het nou mensen ‘op leeftijd’ zijn of kinderen die nog op de basisschool zitten.

Ons kerkgebouw wordt in de eerste plaats voor de liturgie gebruikt. Maar in de loop van de jaren hebben er al veel heel andere activiteiten plaatsgevonden. Ik denk aan concerten, waarbij soms het prachtige orgel wordt gebruikt. Maar ik denk bovenal aan de tentoonstellingen, ook andere dan die rond de kerststallen. Zo heeft ons kerkgebouw meerdere functies en blijkt het iedere keer weer een uiterst geschikte ruimte om zaken tentoon te stellen die we graag laten zien. Denk bijvoorbeeld ook aan de tentoonstelling van vorig jaar in het kader van de herdenking dat de Martelaren van Gorcum 150 jaar geleden werden heiligverklaard.

Wat de kerststallententoonstelling telkens zo de moeite waard maakt – naast al die mooie objecten – zijn de ontmoetingen in de noordbeuk. Voor elke tentoonstelling wordt een lijst van ‘herders’ gemaakt (suppoosten). Die lopen rond en zien toe dat alles goed verloopt. Ik geef me ieder jaar ook als herder op en ben dan zo’n middag of drie aanwezig. En dan zijn er vaak ontzettend aardige gesprekjes met de bezoekers. Degenen die meer over de stallen en groepen willen weten of die een eigen groep voor de tentoonstelling willen aanbieden, breng ik direct met Bert in contact. Hij kan alle ‘inhoudelijke’ vragen perfect en moeiteloos beantwoorden. Maar er komen ook mensen binnen die wat over de kerk, de Hof, en de buurt willen vragen. Of mensen spreken je aan – maar ik zoek ze ook wel zelf op – omdat ze graag willen laten weten hoe mooi ze alles vinden, of willen vertellen welke stal of groep vooral bij ze in de smaak valt. Er zijn mensen die ieder jaar weer komen en die de verschillen met voorgaande jaren waarnemen. Er zijn mensen die voor de allereerste keer de kerk bezoeken en diep onder de indruk zijn van de schoonheid van onze kerk en van de tentoonstelling. Soms komt er iemand binnen die ooit, lang geleden, in de buurt woonde. Die hier op school zat en in onze kerk zijn eerste communie en vormsel deed en soms in ons gebouw getrouwd is. Ik sprak met iemand die zijn kindertijd in de buurt van de Martelaren doorbracht, toen met ouders, broers en zussen verhuisd is, en na een lange tijd – na 60 jaar! – weer eens in de Hofkerk was. En dan vallen er namen, van families, van docenten van de scholen, en van pastoors en kapelaans van lang geleden.

Er wordt op de tentoonstelling ook zeer genoten. Ik zie, vooral, ouderen die wel een paar uur rondlopen, de objecten meerdere keren bekijken, de ene na de andere foto maken, met degene met wie ze gekomen zijn van gedachten wisselen: wat vind je daarvan of vind je die ook zo geweldig? Ik zag een paar meisjes, vriendinnen, naar schatting zo'n 8/9 jaar. Ze pakten allebei een krukje om alles beter te kunnen zien en liepen zeker een uur rond, telkens hun krukjes op een andere plek neerzettend, wijzend naar wat ze zagen en er aan één stuk door met elkaar over babbelend.

Zo is in deze dagen onze kerk ook bij uitstek een plek van ontmoeting. Ieder jaar zet Bert met zijn trouwe medewerkers de tentoonstelling op. Wat een klus! Bijna alle uren is hij zelf aanwezig. Altijd enthousiast, en gretig antwoordend op vragen en opmerkingen van bezoekers. Er is een hele club vrijwilligers die helpt om de tentoonstelling tot een succes te maken. Er zijn mensen van de wereldwinkel bij wie je mooie spullen kunt kopen. De verlichting in de kerk, de kerstversiering, de verwarmde ruimte, de (kerst)muziek die vaak klinkt, de prachtige groepen en beelden, de aanwezige helpers en natuurlijk de uiterst welkome bezoekers: al zovele jaren is de tentoonstelling een niet meer weg te denken evenement in onze Hofkerk.

Ik hoorde van Bert dat hij alweer aan het bedenken is hoe hij de volgende tentoonstelling gaat vormgeven. Nummer 21.

Ook daarbij zullen we de bezoekers weer van harte welkom heten. En zelf ben ik er beslist ook weer bij.

Frank de Haas

KINDERPASTORAAT

Sinds enige maanden heeft de Hofkerk weer een kinderpastoraat. Hieronder vallen alle activiteiten die met kinderen te maken hebben.

Erika van Hove en Agnes Skot-Pereira zijn de bezielende krachten hiervan. Daarnaast is er Juliska de Vries die het HofKinderkoor dirigeert.

HofKinderkoor

Het HofKinderkoor bestaat nu uit negen kinderen. Met Kerstmis hebben we weer gezien hoe fijn het is wanneer de kinderen op deze manier deel hebben aan de liturgie. We hopen en bidden dat het kinderkoor mag groeien en vaker de vieringen kunnen gaan ondersteunen. In ieder geval zullen zij er weer zijn op 25 maart, Palmpasen!!

De kinderhoek

Sinterklaas heeft vorig jaar de kinderhoek in de doopkapel geopend. Een initiatief waar Agnes en Erika erg voor gepleit hebben. De kinderhoek laat aan iedereen zien dat kinderen in de Hofkerk een belangrijke plaats innemen en dat zij welkom zijn. Soms zijn er ouders in de kerk met een kinderwagen. Vaak zie je dan de vader of de moeder naar achteren of naar buiten lopen omdat hun kind teveel geluid maakt. Nu kunnen zij naar de kinderhoek waar genoeg afleiding is.

De kindernevendiensten

De kindernevendiensten zijn weer opgestart. De komende maanden zijn deze gepland op: **18 februari, 25 maart, 1 april, 22 april, 13 mei en 1 juli.**

We hopen dat, als ouders deze data weten, dat zij dan op deze dagen naar de viering komen. Zo ontstaan er momenten van ontmoeting voor jonge gezinnen in onze kerk.

Coen van Loon, diaken

MATTHÄUS PASSION IN DE HOFKERK

Uitgevoerd in de Hofkerk door het Bach Ensemble Amsterdam op zondag **4 maart om 14.30 uur**. Toegang € 22,50 per persoon.

Christus Matthew Baker, *Evangelist* Stephan Andriaens, *Sopraan* Maria Valdmaa, *Alt* Franske van der Wiel, *Tenor* João Moreira, *Bas* Michiel Meijer, *Dirigent* Paulien Kostense.

Programma

Wat te schrijven over dit magnifieke werk waar al zo veel over is geschreven? Belangrijke inspiratiebron voor onze uitvoering is de liefde. Allereerst liefde voor deze muziek, die voor het eerst op ons programma staat. 'De Mattäus' is al ontelbare keren uitgevoerd, maar ieder jaar zijn er weer jonge mensen die voor het eerst en met heel veel liefde aan de slag gaan met deze prachtige muziek. Zo beleven velen van ons hun eigen première dit jaar! U bent hierbij van harte uitgenodigd!

KOFFIE OCHTEND

Heeft u zin in 'n kopje koffie of thee en 'n praatje?

Dan bent u van harte welkom 1x in de maand op de dinsdagochtend in de pastorie, Linnaeushof 94 van 10.00 - 12.00 uur.

De eerstvolgende koffie ochtend is: **20 februari en 20 maart 2018.**

U bent van harte welkom!

BIOSCOOPFILM 'Bankier van het verzet'

op 8 maart in première

Het is bijna een jaar geleden dat de Linnaeushof in rep en roer was.

Op 27 en 28 februari 2017 werd de Linnaeushof omgetoverd in een winterlandschap met sneeuw, geblindeerde ramen en lantaarnpalen. De sacristie van de Hofkerk werd omgebouwd tot kantoor en op de Hof reden fietsen en voertuigen uit de oorlog. Er liepen zelfs "Duitse" soldaten rond.

Dit alles had te maken met de filmopnames voor de bioscoopfilm 'Bankier Van Het Verzet' die op 8 maart as. in première gaat. Dit is de verfilming van het waargebeurde en relatief onbekende verhaal van één van Nederlands grootste verzetshelden.

Bankier Walraven van Hall (Barry Atsma) bedenkt in de Tweede Wereldoorlog samen met zijn broer, Gijs van Hall (de latere burgemeester van Amsterdam), een riskante constructie om grote leningen af te sluiten waarmee het verzet gefinancierd kon worden. Hoe grootschaliger de operatie wordt, hoe meer mensen ervan af weten. Iedere dag neemt de kans toe dat iemand dat ene foutje maakt dat een einde kan maken aan de daden en het leven van de bankier in verzet.

De regie is van Joram Lürsen met in de hoofdrollen Barry Atsma, Pierre Bokma en Jacob Derwig.

Misschien een leuke gelegenheid om de Linnaeushof eens op het filmdoek te bekijken al weten we niet precies hoe lang de scènes duren die er opgenomen zijn.

GASTSPREKERS 2018

Ook in 2018 willen wij weer een aantal gastsprekers uitnodigen. Zij zullen tijdens de viering de verkondiging verzorgen en na de dienst een kort betoog houden over hun onderwerp, waarna de aanwezigen vragen kunnen stellen en met de spreker in discussie kunnen gaan.

De opzet is dit jaar echter iets anders dan in voorafgaande jaren.

In de vorige twee jaren, waarin we aandacht besteedden aan de Pauselijke encycliek "Laudato si" (2016) en vorig jaar toen het ging over "Martelaarschap, toen en nu", waren de gastsprekers geconcentreerd in de maanden maart en april, de advent. Dit jaar worden de vier gastsprekers gespreid over het jaar.

Als thema voor de gastsprekers hebben we in 2018 gekozen voor "Oosters orthodox christendom".

In 1054 ontstond er een schisma tussen de christelijke volkeren in het westen en die uit het oosten. Deze verschillen leidden tot het uittenvallen van het christendom in de katholieke kerk in het westen en de Orthodoxe kerk en het Oosten. Hoewel er veel overeenkomsten zijn tussen de westerse en oosterse kerken, zijn de verschillen nog steeds groot. Aan deze overeenkomsten en deze verschillen willen we in deze cyclus aandacht besteden.

Net zo min als de katholieke kerk, zijn ook de Oosterse kerken afscheidingen bespaard gebleven. Ook aan deze “afgescheiden” oosterse kerken besteden we aandacht, niet in het minst omdat deze kerken nogal eens in het nieuws komen door tegen hun gelovigen gebezigde terreur- en gruweldaden. Zo zijn we gekomen tot de volgende indeling:

- Russisch orthodox. Deze spreker legt ons uit wat de orthodoxie inhoudt, hoe en waardoor die ontstaan is en wat de relatie en de verschillen met het katholicisme zijn.
- Koptische christenen. Hier willen we aandacht besteden aan de verhouding Moslims-Kopten in Egypte en iets horen over de recente aanslagen op Kopten door IS.
- Armeense christenen. Er wordt o.a. ingegaan op de Armeense genocide door de Turken aan het begin van de 20^e eeuw en de gevoeligheden die dat nog steeds in Turkije oproept.
- Syrische orthodoxie. Aandacht voor de strijd in Syrië en de plaats van de christenen daarin.

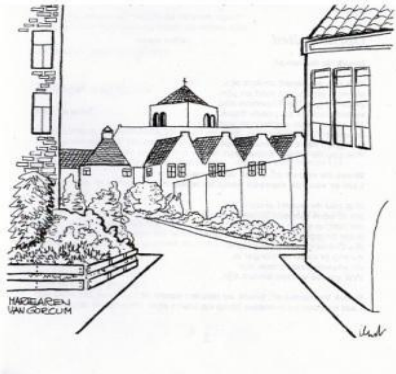
Op het moment van schrijven van dit artikel zijn de sprekers, noch hun volgorde in de cyclus bekend. Waarschijnlijk zullen de eerste twee vieringen met gastsprekers plaatsvinden op 22 april en 10 juni, maar zeker is dit nog niet. Zodra hier meer duidelijkheid over is, informeren we u graag verder via de website (hofkerk.amsterdam) en de nieuwsbrief.

Frans Woortmeijer

AFSCHEID VAN JAN QUINT

Meer dan 40 jaar was Jan Quint onze Hoftekenaar: duizenden Hofnieuwsen en liturgieboekjes werden verluchtigd door zijn hand. Er zijn zelfs geruchten dat je uit alle tekeningen die Jan voor zondagsvieringen gemaakt heeft, een complete Bijbel zou kunnen samenstellen, al zou een al te kritische geest misschien één verhaal uit de Wijsheid van Jezus Sirach of uit het boek Esther missen!

Op zondag 21 januari hebben we met zijn allen Jan in het zonnetje gezet en dat was meer dan verdiend. Meerklank en Nico Essen eerde hem met een mooi lied, Ida Bleeker prees Jan namens de Stichting Kanjer-monument en Ton Broerse sprak hem toe namens het locatie-bestuur. Hij memoreerde niet alleen zijn werk als Hoftekenaar, maar ook zijn inzet als lid en zelfs voorzitter van Parochiebestuur en Parochievergadering.

Als blijk van waardering ontving Jan een mooie plaquette met daarop een uitleg van het naar zijn ontwerp vervaardigde glas in loodraam, rechts achter in de kerk, geplaatst na afloop van de actie Steunberen. Dat is altijd een wens van Jan geweest.

Jan kreeg de plaquette in handen, inmiddels is hij door Koster Bert bevestigd aan de kerkmuur onder het raam, Jan's raam.

Jan, tenslotte willen wij je ook nog voor je enorme inzet bedanken: alle medewerkers van Hofnieuws en alle boekjesmakers, in heden en verleden.

Namens hen allen, Frans Woortmeijer

HULDE JAN QUINT

Het is mooi geweest. Zo kondigde Jan Quint zijn afscheid aan als illustrator van Hofnieuws. Ja, het is mooi geweest. Jan maakte Hofnieuws tot een uniek parochieblad. Het was een plezier om het uit te delen aan vrienden en bekenden en om het neer te leggen op de leestafel van kathedralen, kerken en kapellen all over the world. Als je Jan zegt, zeg je ook Liel. Wij hebben hen samen meerdere malen mogen toezingen:

Elke zondagmorgen genieten van dit span,
het eerste wat je ziet een tekening van Jan,
en na het voedsel voor de ziel
de koffiebeuk, het huis van Liel,
geëerd Lily en Jan, geëerd Lily en Jan.

De koffiebeuk nog altijd sfeervol en gastvrij,
ja, ze nam wel afscheid, blijft toch haar domein,
zo legendarisch in deez' tent,
't was ongekend, we zijn verwend
met Lily en met Jan, met Lily en met Jan.

Ja, en dan het Hofnieuws, gevat en amusant,
in elke nummer weer herkennen wij zijn hand,
bij elk bericht zijn commentaar,
oh, zo subtiel, die tekenaar,
geëerd Lily en Jan, geëerd, Lily en Jan.

Hoe mooi is het geweest. We zullen je verborgen grapjes missen. Zo'n kriebelige kronkel waarin je door een dikke bril kon lezen: Bedankt, Jan.

Nico

Bijzondere films in de Hof der Verbeelding

Ook in 2018 hebben wij weer boeiende en wellicht soms hilarische films voor u in petto. Wij sluiten in maart onze filmreeks '**Andere culturen**' af en daarna komen in de maanden april, mei en juni **Franse films** aan bod.

Donderdag 8 maart

In een maatschappijkritische Chinese film uit 2015 volgen we een familie en hun aanverwanten in drie jaren; 1999, 2014 en 2025. Bij elke sprong in de tijd wordt het beeld breder en verschuift de focus naar een ander personage. In 1999 moet Tao kiezen tussen de liefde van een mijnwerker en een rijke zakenman. In 2014 ziet ze het zoontje dat ze met één van hen heeft gekregen voor het laatst. De toekomst van 2025 draait volledig om de inmiddels volwassen zoon, die geen Chinees meer spreekt en is opgegroeid in Australië.

Donderdag 12 april

Een dramafilm uit 1937 onder regie van Jean Renoir. Tijdens de Eerste Wereldoorlog worden drie Franse militairen met zeer verschillende karakters en achtergrond van het ene Duitse krijgsgevangenenkamp naar het andere gesleept. Intussen werken ze aan een indrukwekkend curriculum van ontsnappingspogingen. Dit humanistische meesterwerk chroniqueert hun tragikomische overlevingskunsten in een tijd van onvoorstelbare barbarij. Het briljante scenario van Renoir en co-auteur Charles Spaak tovert met dialogen; het hagelt wijze subtiliteiten, rake observaties en sarcastische humor. Het beste pacifistenpamflet ooit.

Donderdag 10 mei

Een tragikomische film uit 2016 met in de hoofdrol Omar Sy, onder andere bekend van 'Intouchables'. Samuel heeft het goed voor elkaar. Hij zit nergens aan vast en woont dicht bij de mensen van wie hij houdt. Totdat één van zijn vroegere veroveringen voor de deur staat met Gloria, zijn dochter.... Zij wordt door haar moeder bij hem achter gelaten. Samuel gooit zijn leven om en zorgt jarenlang succesvol voor zijn dochter, totdat acht jaar later, haar moeder komt om het kindje terug te halen.

Donderdag 14 juni

Wij durven het aan om u binnen het thema Franse films een film uit 1976 te vertonen met de Franse komiek Louis de Funès. Het is een van zijn betere films. De beroemde kok Charles Duchemin ziet met lede ogen de ondergang van de Franse keuken aan, door de opkomst van het machinaal geproduceerde voedsel van het concern Tri-Catel. Daarom spreekt hij af om tijdens een talkshow zijn talenten als fijnproever te tonen, maar een paar dagen voor de show raakt hij zijn smaak kwijt. Daar komt nog eens bij dat zijn zoon, in wie hij de ideale opvolger ziet, liever een ander beroep wil uitoefenen. (Het feit dat de wereldberoemde chef-kok Paul Bocuse, ook wel de paus van de Franse cuisine genoemd, in januari op 91-jarige leeftijd is overleden geeft de film een actueel tintje.)

De filmavonden starten zoals gebruikelijk om 19:30 uur met koffie en thee en om 20:00 uur begint de film. Na de film praten we hierover na en drinken we nog een glaasje. De films worden getoond in de Zoetmulderzaal.

U kunt hiervoor de ingang van de pastorie aan de voorkant van de kerk gebruiken. Er wordt een kostendekkende bijdrage gevraagd van 5 Euro.

I.v.m. rechten mogen wij hier geen filmtitels openbaar maken. Wilt u meer informatie over de film of exacte titels dan kan dat via een email aan: **hofderverbeelding@outlook.com** of door navraag te doen bij één van ons.

René van Eunen,
mede namens Mirjam de Wit, Ben Steggerda en Ari van Buuren

OPBRENGST LOTERIJ KERSTSTALLEN

Beste parochianen,

Hierbij wil ik jullie heel hartelijk bedanken voor het doneren van de prijzen voor de loterij, welke de afgelopen kerststallententoonstelling gehouden is. Ik kan u melden dat de opbrengst € 564.55 is.

Er waren zoveel prijzen binnengekomen dat er niets bijgekocht hoefde te worden. Tevens wil ik iedereen bedanken, die mij met de loterij geholpen hebben.

Dus een heel mooi resultaat. De opbrengst gaat naar de kerk. Het is de bedoeling om daar een oefenpiano van te kopen. Er is wel wat meer nodig maar we gaan bekijken hoe we dit kunnen regelen. Als u de loterij bezocht heeft, heeft u kunnen merken hoe gezellig het daar was.

Aan het einde van het jaar is er weer een kerststallententoonstelling en een loterij. U kunt dus vast gaan sparen.

Ellie Togni

VASTEN 2018

“In de zomer van 1224 trok Franciscus van Assisi zich terug op de berg La Verna om daar te vasten tussen Maria Tenhemelopneming (15 augustus) en Aartsengel Michaël (29 september).”

Willem Marie Speelman verdiept zich al heel lang als wetenschapper in Clara en Franciscus. Toen hij deze zin las dacht hij ineens hoe het zou *voelen* om zo lang te vasten in de eenzaamheid van een koude en vochtige berg. Een wetenschapper dient niet een vraag te stellen naar het gevoel. Speelman bleef echter nadenken over de lichamelijke ervaring van het vasten zelf. Hij schrijft in de inleiding van een boek: “Het vasten roept een lichamelijke respons op, en dat is niet alleen een gevoel van honger. Het vasten brengt het lichaam ook tot rust en maakt het gevoeliger en opener. Door te vasten komt een mens dichterbij zichzelf en wordt hij meer open voor de ander. Als dus gezegd wordt dat Franciscus vastte ter ere van Maria en Michaël, dan weet iemand, die zelf heeft gevast, dat Franciscus toen sterker betrokken moet zijn geweest bij zichzelf, in zijn kwetsbaarheid, en in zijn liefde voor Maria en Michaël.” Vanaf dat moment ging Speelman de lichamelijke ervaring betrekken bij zijn wetenschappelijk onderzoek naar de spiritualiteit van Franciscus.

De vijf weken tot aan Pasen heet de vastentijd. Jezus trok zich terug in de woestijn, zegt het Evangelie op de eerste vastenzondag (Marcus heeft er slechts vijf zinnen voor nodig!). Zullen wij het dit jaar opnieuw proberen, minder te eten en zo de lichamelijke ervaring van het vasten te ervaren?!

Vastenproject 2018: Haiti

De verschillende caritasgroepen van onze parochie hebben als beleid dat zij het ene jaar mee doen met het algemene project van de vastenactie en het andere jaar een eigen project uitkiezen. 2018 is een jaar van het eigen project. En Theo van Stiphout heeft ons gevraagd aandacht aan een project op Haiti te geven. Het is een project van de stichting Wereldouders. Zij zeggen over zichzelf op hun website:

“Miljoenen kinderen, waarvan vele in Latijns-Amerika, moeten het stellen zonder ouderlijke zorg en een liefdevol gezin. Zij hebben geen liefdevolle thuisbasis, lijden honger, gaan niet naar school en werken om te overleven. WereldOuders is voor deze kinderen familie. *We are family*. We staan klaar voor de kinderen in elke fase van hun leven. Kinderen zijn de toekomst. Dankzij onze steun, liefde en zorg geven wij kinderen de kans om de armoedespiraal, die vaak generatie op generatie wordt doorgegeven, te doorbreken.”

SLECHT NIEUWS

Allereerst willen wij, Nico, Ina en Aafke, zo velen bedanken die ons rond de feestdagen kaarten stuurden van meeleven. *De ‘prettige feestdagen’ wensen verbleken bij het bericht over wat jou/jullie is overkomen. Wat een bericht, er zijn geen woorden voor. Wij bidden met en voor jullie. Heel veel sterkte.* Hoe lief allemaal wat ons werd geschreven en wat ons werd gegeven. Ons huis leek wel de Westfriese Flora. Zoveel bloemen. Zo mooi. Zo ontroerend.

We ontvingen ook gewone kerstkaarten. Zij wisten niet. Dan kregen zij van ons de mededeling die Wim Nypels in de kerk voorlas.

Mededeling zondag 3 december:

Beste parochianen,

Pastor Nico Essen heeft 27 jaar in onze parochie het goede nieuws gebracht. Nu komt hij helaas met slecht nieuws. Het betreft zijn gezondheid.

*De afgelopen maand heeft hij in het OLVG een groot aantal onderzoeken moeten ondergaan, waarvan afgelopen donderdag de definitieve uitslag kwam: longvlieskanker. **Mesotheliom**. Het is een ernstige vorm van kanker. Blootstelling aan asbest in het verleden is vaak de oorzaak. Dat zou bij Nico ook het geval kunnen zijn.*

Nico gaat naar het Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis om behandeld te worden. U zult begrijpen, Ina, Aafke en Nico zijn heel verdrietig.

Nico is nu drie jaar met pensioen. Maar betekent voor veel mensen nog heel veel. Hij komt op huisbezoek, verzorgt uitvaarten en doet vieringen in een aantal verpleegtehuizen. Veel mensen rekenen op hem.

Maar de komende periode zal dat helaas niet of nauwelijks mogelijk zijn. Hij zal mensen moeten teleurstellen en kiezen wat voor hem nu belangrijk is. We hopen en bidden, dat dat een weg ten goede is, naar nog een mooie tijd met de mensen die hem dierbaar zijn.

Wij hebben een spannende tijd achter de rug. De diagnose was moeilijk vast te stellen. Je wist, dat het heel erg zou kunnen zijn, maar ook een storm in een glas water. Het is onbevattelijk. Nu loop ik iedere week in het AvL, vaste klant.

Wat wil je nog?

Toch nog een keer voorgaan in mijn kerk. Nog een keer zijn te midden van zovele, mij dierbare parochianen, met wie ik 27 jaar lang de vreugde deelde, als zij blij waren, we zongen hen toe in de koffiebeuk met 'lang zullen ze leven' of schreven een lied tot nog grotere feestvreugde, en met wie ik bedroefd was, als zij verdriet hadden. Trouw bezocht ik onze zieken en toegewijd verzorgde ik, als hun tijd gekomen was, de uitvaart.

Wat wil ik? Een 'meet and pray'. Als een soort laatste viering, nog eenmaal staan op het podium van de Martelaren en mijn verhaal doen, over hoe mijn leven geworden is, zoals dat geworden is. Ik denk, vanuit het verhaal van de blindgeborene. Hoe word je wie je bent? Door wie? Wie bepaalden je weg? Dat geeft verrassende antwoorden. Ze zouden het zelf niet beseffen.

Wij willen familie en vrienden uitnodigen en allen, die met ons meeleven. Ik schreef al, we krijgen zoveel mails, kaarten met vragen om langs te komen, helaas lukt dat niet. Maar in de koffiebeuk is er tijd voor een innige hug. Wanneer dat zal zijn, hangt af van hoe het met mijn gezondheid gaat. Meerklank heeft zijn medewerking al toegezegd, wie weet zijn er nog meer musici, zangers en zangeressen, die willen meedoen. Mijn afscheid na 31 jaar Martelaren.

Heel triest, dat dit zo nu zal zijn, maar het AvL zegt, dat het best wel wat voor mij kan doen en uw kaarsen en gebeden moeten boven toch ook aankomen. Dat geeft ons vertrouwen. Wij houden de moed erin.

Namens Ina en Aafke, Nico

NASCHRIFT bij "SLECHT NIEUWS" van het bestuur en de redactie

Het trieste bericht van de ziekte van emeritus pastor Nico Essen heeft ons allen zeer geschokt. We leven allemaal mee met Nico en zijn gezin en hopen met hen op een effectieve behandeling in het AVL-ziekenhuis.

Bovenstaande tekst van Nico Essen was oorspronkelijk langer, maar is in overleg met het bestuur door de redactie ingekort.

Nico schreef ons over zijn wens nog een keer te willen voorgaan in zijn geliefde parochiekerk. Namens het bestuur is aan Nico voorgesteld om in een parochiële viering samen met pastor Simon Evers op zondag 11 maart voor te gaan.

PALMZONDAG: SCHIPHOLWAKE DOOR DE KERKEN IN OOST

Om te herdenken, te bezinnen, te veranderen.

Op Palmzondag, **25 maart**, houden de Kerken in Oost van 14.00 – 15.30 uur een wake rond het detentiecentrum op Schiphol. Zij bemoedigen daar de mensen, die opgepakt en gevangen gezet zijn omdat zij geen/of onvoldoende geldige papieren bezitten.

Om 13.30 uur vertrekt er vanaf de Muiderkerk een speciale bus die ons naar en vanaf Schiphol vervoert. Rond 16.00 uur zijn we weer terug bij de Muiderkerk.

Van R.K. zijde zijn vooral de parochianen van de Anna/Bon, de Gerardus Majella en de Martelaren van Gorcum welkom, van Protestantse kant zijn dat de gemeenteleden van de Muiderkerk, de Eltheto en de Koningskerk. Hopelijk zijn wij met velen!

Zie: www.schipholwakes.nl

Suze Lases

SPONSORLOOP

voor school vluchtelingenkinderen *Bukra Ahla*, Beirut/Libanon

Intussen vond op zaterdag 3 februari in Science Park de Sponsorloop van kinderen plaats voor de Syrische vluchtelingenkinderen in Bukra Ahla, Beirut Libanon. Hopelijk was het een succes, ook door de samenwerking met de Lidwinaschool en Restaurant 'Polder'. Zo ondersteunen we hulp aan vluchtelingen in de regio.

Ruim een jaar geleden was ik in Beirut op familiebezoek. Mij was toen gevraagd om ook Bukra Ahla te bezoeken. 'Bukra Ahla' is een kamp voor kinderen en vrouwen uit Syrië.

Er is een school aan verbonden, waar dagelijks 120 kinderen les krijgen. 'Bukra Ahla' betekent: 'voor een beter morgen!' Het word gerund door een NGO in Brussel:

SBOverseas; www.sboverseas.org

Vele Syrische vluchtelingenkinderen verloren familie en vrienden. Soms konden zij jaren niet naar school. 'We are very hungry for learning!' staat op een poster in de school van Bukra Ahla.

Het kleine Libanon met 5 zo'n miljoen inwoners heeft zo'n 2 miljoen vluchtelingen in zijn midden. In Bukra Ahla kwam ik nauwelijks woede tegen, wèl trauma's. De vluchtelingen-kinderen zag ik kwetsbaar en met een open blik, ontvankelijk en ongelofelijk leergierig.

Ook sprak ik in Beirut o.a. Wadiaa, een maronitisch-katholiek christen. Haar leerde ik eerder kennen op een interreligieus verzoenings-congres in Zwitserland 2003. Nu is zij een jonge professor in vredes-educatie aan drie Libanese universiteiten: openbaar, katholiek en islamitisch.

Ze vertelde mij over haar oude ouders in het Oosten van Libanon. "Isis bevindt zich 10 km bij hen vandaan. En als ik naar ze toerijd om hen te bezoeken zet ik Taizé-muziek aan..." Nog steeds is Isis daar present. Men vreest in Libanon dat Isis juist na al haar verliezen nog steeds stiekem infiltreert.

"Heb je nog wel hoop?" vroeg ik aan Wadiaa. "Natùurlijk heb ik Hoop" zei ze.

Geloof- en hoopdragers daar kunnen wij helpen door vluchtelingen-kinderen als in Bukra Ahla te ondersteunen. Dat willen wij blijven doen! Doet u mee?

Namens de Werkgroep Bukra Ahla: Ari van Buuren

NOG DRIE KLOOSTERAVONDEN IN DE HOFKERK

In het najaar waren er al twee van deze avonden. Met Fer Reijken, franciscaan en Klaas Fongers, norbertijn. Beiden hadden een boeiend, inspirerend en persoonlijk verhaal. Het is een mooie manier om iets over de leefwijze van de paters te leren en te horen over de stichter van hun orde.

De komende drie avonden:

22 februari: Jos Geelen - Crl., Kanunnik van Sint Augustinus

22 maart: Henk Jongerius - Op., Dominicaan

19 april Nicolaas Sintobin - Sj., Jezuïet

18.00-20.30 uur. Met maaltijd. Linnaeushof 94

Kosten € 5,- Gaarne opgave i.v.m. maaltijd: m.grondman7@upcmail.nl

De indeling van de avonden:

17.30 – 18.00 uur Binnenkomst

18.00 – 18.45 uur Lichte maaltijd

18.45 – 19.30 uur Lezing

19.30 – 20.10 uur Reactie op vragen + gesprek

20.10 – 20.30 uur Korte vesperdienst

VOORUITBLIK: PARELS VAN LICHT

Op zaterdag 17 maart 2018 heeft u weer de mogelijkheid om het levensparelspad 'Parels van Licht' te lopen. Aansluitend is er weer een Vesperviering en een Vespermaaltijd. Tijdens de Parels van Licht en de Vesperviering zullen wij stilstaan bij het lijden maar vooral de opstanding

van Jezus. Wij gaan de komende tijd weer aan de slag om bij de diverse parels en voor de Vesperviering mooie en inspirerende teksten te vinden. Via de mededelingen in de misboekjes zullen wij u op de hoogte houden. Maar reserveert u nu alvast deze datum in uw agenda.

Voor het lopen van het levensparelpad heeft u ongeveer 5 kwartier tot anderhalf uur nodig.

U kunt het levensparelpad lopen tussen 14.00 en 17.00 uur. De Vesperviering start om 17.00 uur met aansluitend de Vespermaaltijd.

Aan het lopen van het levensparelpad en de Vespermaaltijd zijn enkele kosten verbonden.

Voor het Levensparelpad € 12,50.-, de Vespermaaltijd € 5.-. Bent u reeds in het bezit van de Levensparelarmband (niet vergeten mee te nemen) dan betaald u € 5.- voor het Levensparelpad.

Wij vinden het fijn als u zich van tevoren op geeft. Dat kunt u doen via e-mail: m.hilhorst09@gmail.com of tel. 06-48478226 (Mariëtte Hilhorst).

Tot zaterdag 17 maart.

Janet van Dordrecht, Mariëtte Hilhorst en Janneke de Bruin

3 JUNI: EERSTE HEILIGE COMMUNIE

Is uw dochter of zoon rond de zeven, acht jaar? Dan is zij/hij op de leeftijd waarop zij de Eerste Heilige Communie kunnen doen!

Met het Eerste H. Communie Project bereiden wij uw dochter of zoon voor op de eerste keer dat zij helemaal mee mogen doen aan de Eucharistie, aan het moment in een viering waarop wij denken aan Jezus die op de avond voor Zijn lijden met de apostelen aan tafel zat en brood deelde en wijn met hen dronk en zei: 'Blijf dit altijd doen. Zo denken jullie aan Mij.'

De Eerste Communie zal dit jaar plaatsvinden op zondag 3 juni in de Petrus' banden in Diemen.

Binnen het grote verband van Clara en Franciscus wordt de voorbereiding voor de Eerste H. Communie op twee plaatsen gegeven.

Voor de ouders die behoren tot de ABG-parochie, de H.H. Martelaren van Gorcum parochie en de St. Petrus' bandenparochie in Diemen, is er een gezamenlijk project en voor de ouders van de Urbanus en de Graankorrel eveneens.

Het is niet langer mogelijk de Eerste H. Communie in elke parochie te laten plaatsvinden.

De opzet van het communieproject:

Voor alle ouders zijn er twee ouderavonden.

Voor de kinderen zijn er zes bijeenkomsten op een woensdagmiddag van 16.00-17.00 uur. De eerste daarvan is op 7 maart as.

De eerste ouderavond is op woensdag 21 februari om 20.00 uur in de pastorie van de Martelarenparochie; het gebouw rechts van de kerk. Daar brengen wij u op de hoogte van alle praktische zaken en willen wij in gesprek over de achtergrond van de Eerste H. Communie.

Voor vragen kunt u terecht bij pastor Coen van Loon:
pastor@hofkerk.amsterdam, tel. 020 665 38 30

Aanmeldingen graag naar:

Margreet Grondman: m.grondman7@upcmail.nl

MALAWI NIEUWS

februari 2018

In het najaar van 2017 las u ons *laatste* Malawi Nieuws. Dat dáchten we. We zullen het dan nu maar niet over de láatste hebben, je weet immers nooit.

Br. Henk Munnich fic, de vroegere consul voor Nederland in Malawi, is kortgeleden weer in Malawi geweest. Bij een ontmoeting afgelopen zomer, vroegen we hem of hij nog plannen had en of hij ons daarna op de hoogte wilde brengen. En zo geschiedde.

Br. Henk is gedurende zijn verblijf tweemaal in Mzedi geweest en kwam met een enthousiast verslag over St. Louis. Uit eigen acties heeft de broeder vorig jaar 5 bureaus voor leerkrachten besteld en die werden nu bezorgd. Het hoofd van de school was er heel blij mee. Deze meneer Valence Zikolata is nóg enthousiaster dan zijn voorganger en doet er alles aan om de school goed te laten functioneren. Er is intussen, zoals we de vorige keer al schreven, een dubbel aantal klassen (2x4), zodat meer jongens en meisjes (400) de kans krijgen een opleiding te volgen. Dit was in het begin al de bedoeling van Br. Pascal MUTUWANA, maar door grote tegenslagen en gebrek aan geld is dat er toen niet van gekomen.

De 450 m. lange muur in trapezium vorm gebouwd rondom de school is van zeer goede kwaliteit. Ook de laatst gebouwde klaslokalen zien er uitstekend uit. Er wordt nu een grote hal geplaatst, die voor zover al gereed, zeer de moeite waard is. Aldus Henk Munnich.

Br. Martin Dariyo heeft er het laatste jaar enorm aan getrokken en veel gepresteerd. Hij had beloofd voor hij aan het eind van 2018 als provinciaal overste aftreedt, St. Louis klaar te zullen hebben. Dat kon o.a. ook omdat hij sinds ruim een jaar met pensioen is en niet meer voor de klas hoeft te staan. De tuinen binnen de muren zijn beplant en rondom de muren zijn bomen gekomen. Tenslotte is men bezig buiten de muur sportvelden aan te leggen.

Helaas hebben de broeders Henk en Martin elkaar niet ontmoet, want Br. Martin Dariyo was voor een bijeenkomst naar Indonesië.

St. Louis, waarvan de bouw verschrikkelijk stroef op gang is gekomen is een groot succes geworden, dat mogen wij tot slot wel concluderen. Een droom is uitgekomen. De laatste delen van de bouw zijn uit een eigen FIC-funding van de broeders bekostigd, wij hebben daar part noch deel aan gehad.

Kortgeleden heeft onze penningmeester onze laatste € 1500,- overgemaakt. Wij hebben de Triodos bankrekening nog aangehouden, omdat er nog een klein legaat in aantocht is.

Mocht u misschien nog een kleine gift willen geven voor boeken of andere leermiddelen (heel hard nodig), dan is dat van harte welkom. Leest u nog eens ons artikel in Hofnieuws 4 van 2017 na, dan bent u weer geheel op de hoogte.

Met een hartelijke groet, ook van de broeders uit Malawi,
Het Bestuur Stichting Lechner-Malawi

Triodos Bank: IBAN NL 90 TRIO 254 82 62 45 t.n.v. Stichting Lechner-Malawi, Amsterdam.

Dit schreef Pastor Nico Essen in 2013:

Het recht op onderwijs voor iedereen is een van de kerndoelstellingen van de Verenigde Naties. Een recht dat zo vanzelfsprekend lijkt. Het recht op onderwijs komt voor de kinderen alleen dichterbij met uw hulp. Onze hulp.

P.S. Br. Henk is op St. Louis rondgeleid door Br. Mac Jo. Wij krijgen van hem steeds de groeten. Hij heeft zijn opleiding te danken aan Br. Tom Lechner, zegt hij.

TERUGBLIK: PARELS VAN ADVENT

Op zaterdag 9 december liepen mensen door de kerk op het pad van de levensparels. Langs verschillende punten in de kerk werd met de parels in de hand stil gestaan. Bijvoorbeeld in de doopkapel met de parel van de doop. Met een Bijbelse tekst en een vraag ter overdenking werd overwogen wat de doop, Gods nabijheid voor jou betekent.

In ons leven ervaren wij ook wel een 'woestijn' periode: wat betekent dat nu voor ons met de geboorte van Jezus in het zicht. Op een andere plek konden gebeden achter gelaten worden. Deze gebeden zouden later tijdens de Vesperviering worden voorgebeden.

Voor ons als organisatie is het mooi om te zien hoe mensen in stilte door de kerk gaan. Hoe het gebouw op een andere manier in zijn geheel wordt gebruikt. Een kerkgebouw, en in het bijzonder de Hofkerk heeft vele mooie symbolen die zich lenen om er ook eens op een andere manier naar te kijken.

Wij kregen vele positieve reacties van de deelnemers. Zij waren aangenaam verrast en voelden zich door het lopen van het pad geïnspireerd. Ook vertelden zij dat zij de kerk met andere ogen hadden bekeken en dat zij nieuwe dingen hadden ontdekt. Na afloop van het pad kregen de deelnemers de teksten mee naar huis.

Aansluitend aan het levensparelpad werd de Vesperviering en Vespermaaltijd gehouden. Een erg mooie aanvulling op het lopen van het pad. Tijdens de Vesperviering, waar ook mensen bij waren die niet het pad hadden gelopen, hield Renée Everhard een korte overweging. Doordat wij teksten en de gebeden hadden gebruikt welke ook in het levensparelpad naar voren kwamen was het een mooi geheel.

Afsluitend was er de Vespermaaltijd, eenvoudig maar voedzaam. Maar ook zeker een gezellig samenzijn waarbij werd stilgestaan bij de Vesperviering en het levensparelpad.

Nieuwsgierig geworden? Op zaterdag 17 maart 2018 organiseren wij een nieuw levensparelpad. Zie elders in Hofnieuws.

Janet van Dordrecht, Mariëtte Hilhorst en Janneke de Bruin

TERUGBLIK: KERSTSTALLENEXPOSITIE 2017

Op vrijdag avond 15 december opende de 20ste kerststallenexpositie haar deuren.

De opening werd muzikaal luister bij gezet door dames van de Muziekleswinkel uit onze eigen Watergraafmeer.

Mooie klanken zette niet alleen de ruim 250 kerststellen in het licht maar vooral in een echte kerstsfeer. Ruim 35 belangstellenden waren aanwezig en genoten van de muziek.

Op dat moment hoop je als organisatie dat je het resultaat van 2016 mag evenaren. Vooraf had ik enige vrees of deze expositie wel die kwaliteit kon bieden zoals men van onze exposities mag verwachten.

Die angst was ontstaan omdat een groot deel van mijn collectie in het Heiligbeelden museum op de Kranenburg in Vorden stond. Een mooie kans voor een verzamelaar om in een echt museum te laten zien wat je hebt.

Maar door de inzet van velen, is ook deze 20ste expositie weer een succes geworden. De kerstgroepen uit de collectie van Jan(+) en Riet Delemarre hebben daar een flinke bijdrage aan geleverd. Daarnaast stonden ook een groot aantal groepjes van twee overleden verzamelaars, mevrouw Frieda de Vries en de heer J van Leipzig. Deze groepjes zijn door de nabestaanden aan mij geschonken.

De combinatie van De Faire Kerstfair en de expositie is een heel mooie combinatie gebleken. Op die zondag hebben meer dan 1000 mensen onze kerk bezocht.

Dit jaar zijn er ook een drietal groepen van de KBO geweest, die speciaal de kerststallenexpositie in haar programma hadden opgenomen. Uiteindelijk sloten op 7 januari 2018 de deuren. Op dat moment hadden bijna 2700 bezoekers de expositie bezocht, dit is weer meer dan in voorgaande jaren. Ook de opbrengst voor de onkosten waren met ruim 700 Euro meer dan in het verleden.

Kortom de 20ste editie van de kerststallenexpositie is weer een groot succes geweest.

Mijn dank gaat uit naar iedereen die op welke wijze dan ook een bijdrage heeft geleverd aan dit succes. Ik denk aan de herders, de inrichters, en de sponsors van de kerstbomen.

Op een “gezellige-kerststal-dank-je-wel-avond” zullen wij onder het genot van een hapje en een drankje het succes nog even vieren en zeker ook spreken over de 21ste editie.

PERSONALIA

Onze overledenen:

Johanna van de Haterd – Bisschop 94 jaar

Bij het afscheid las ik het Hooglied der Liefde. Die tekst paste bij Johanna. Zij straalde de Liefde uit. En dat was haar testament: dat de Liefde zal blijven bestaan. Dat er altijd liefde zal zijn in jullie leven, zoals die was in het leven van Johanna. Zij, zo'n goed mens, goed voor iedereen.

Zij waren allebei lid van de Linnaeus Soos. Ik herinner me haar man nog, Gerard van de Haterd, *pandoerend aan een sigaren rokende tafel van vier krasse heren*, en dan Johanna, bij de handwerkclub, de kwebbelclub, zij hield van breien.

Maar oude mensen gaan voorbij. Geen pandoeren meer, geen handwerkclub. Johanna ging koersballen. Ze was een vrouw van weinig

woorden, maar ze hoorde er zo bij. Ze genoot van het spel en van de mensen om haar heen. Zo was ze in de Martelaren, in haar parochie. Zij met haar mooie naam: Johanna. 'God is genadig' betekent die naam. God is ver weg geweest in haar leven. 'Onze Lieve Heer heeft het haar niet gemakkelijk gemaakt' zei An Joos. Grote armoede was er in haar jeugd. Naar school kon ze niet. Lezen en schrijven leerde ze pas veel, veel later. Toen de oorlog. En dan na de oorlog, toen er zoveel tekort was, moest zij haar vijf kinderen grootbrengen. Maar ze was blij met haar leven. 'Ik heb een goed leven gehad. God was mij genadig'.

Haar laatste jaren woonde zij in De Diem. Daar was ze mevrouw Bisschop. En altijd vertelde ze me, dat haar kinderen zo goed voor haar waren. En van haar kleinkinderen genoot ze. En dat die alweer kinderen hadden, achterkleinkinderen. En die kwamen ook alweer om hun kindjes te laten zien. Achter achter kleinkinderen. Hoe mooi vond ze dat. Dat ze dat mocht meemaken. Toen hoorde ik, dat ze erg achteruit ging. Maar ze zat gewoon in de huiskamer. Mij leek er niet veel aan de hand. Maar 'ik wil naar huis' zei ze. Alleen maar: 'ik wil naar huis'.

(N. Essen)

Marga Witteveen – Rensen 83 jaar

Ze was nog bij de kerstviering in Amsta, in Hof 51, op 20 december. Marga had het daar goed. De verzorging was liefdevol. Ik was daarbij met mijn (oude) kinderkoor. Marga genoot ervan. En ik genoot van Marga. Ik kende haar al zolang. Ze was getrouwd met Kees Witteveen. Zij kregen twee dochters. De eerste was Ingrid.

Zij was voor Kees en Marga de opdracht in hun leven, er voor haar te zijn, haar geluk te geven, haar gelukkig te maken. Ingrid is inmiddels 58 jaar. Zij is een vrolijke vrouw, die helemaal haar draai gevonden heeft in Purmerend. 'Geen zorgen meer hoor, mams, Ingrid is in goede handen'.

Het was geen belasting. Ik moest denken aan een standbeeld in Canada van een jongen met op zijn rug zijn broer, die hij elke dag naar school moest dragen. **Is hij niet zwaar?** staat erop geschreven. **Hij is niet zwaar. Hij is mijn broer.** Zij is niet zwaar. Zij is onze dochter, mijn zus. Want zes jaar na Ingrid kwam Mariska. Zij was een groot cadeau, alleen maar vreugde voor Kees en Marga en ook voor Ingrid.

Marga kende geen gemakkelijk leven, maar het was een leven vol zorg en aandacht voor allen, die haar dierbaar waren. Kon ze iets voor je doen, je hoefde echt niet te roepen.

Zie hier mij. Ik heb het kleed aan, dat ik draag hier op de Nieuwe Ooster. Het is een oud en versleten gewaad. Zo liep ik, en het is niet

echt heel lang geleden, terug van het graf met een aantal van onze Martelaren, onze parochianen. Het gewaad zwaaide uit naar alle kanten. Het had nergens houvast. Kun je daar niet eens wat aan laten doen? Marga zei: geef maar mee. Marga was een creatieve vrouw. Ze begon als coupeuse, werd verkoopster en kreeg bij Nieuw Engeland aan het Koningsplein de verantwoordelijkheid voor een eigen afdeling. Toen Mariska naar de middelbare school ging, ging zij lesgeven in patchwork en handwerk bij de Eenhoorn. Er zijn heel wat vrouwen die veel van haar geleerd hebben. En als ik dit weer zo mooi opgeknapte gewaad draag, denk ik aan Marga.

Kort na de kerstviering werd ze getroffen door een hersenbloeding. Woensdag 3 januari ontving zij de troost van ons geloof. Marga was verdrietig. Maar de ziekenzalving gaf haar rust en vrede. (N. Essen)

Johan Messbauer 75 jaar

Johan voelde zich sterk verbonden met de SP, de Socialistische Partij, maar voelde zich ook thuis in het geloof, dat hij van zijn ouders had meegekregen. Johan kwam graag met zijn moeder mee naar de kerk, met An Messbauer, de onvergetelijke presidente van de Bezoekersgroep. Wij zongen haar ooit toe: *Oud zijn brengt wel zijn gebreken mee, maar er is ook een groot goed. Kom je op een mooie leeftijd, dan verzorgt zij voor jou een bezoek.*

Toen zij gestorven was, bleef hij komen, want Johan wist, dat christendom en socialisme elkaar niet uitsloten. In de kerk vierde hij het visioen van het grote Messiaanse maal waarin het brood gebroken wordt en de beker met wijn rondgaat in de hoop, dat een nieuwe wereld komen zal, waar brood en recht en waardigheid en liefde is voor al wat leeft. In de kerk leerde Johan Jezus kennen als bondgenoot, als partijganger der armen, als de goede herder, die niet wil, dat iemand verloren ging. Zo was ook Johan. Ook hij had die bewogenheid. Er is genoeg voor iedereen. Laten we delen. 'Ik wil, dat je leeft'. (N. Essen)

Jopie Snieder – Sprenger 94 jaar

Simon Evers, tantezegger, verzorgde met zijn broer haar uitvaart. Haar verhaal heb ik niet. Maar in Hofnieuws moet zij genoemd. Zij, de koningin van de Bredeweg. En eigenlijk ook de koningin van de koffiebeuk. Onvergetelijk Jopie in ons midden met haar rode baret of haar rode hoedje. Dickie, haar man, bleef liever wel eens thuis, maar Jopie was er altijd.

Haar laatste jaren woonde ze in Oostpoort. Zei ik: ik ben Nico van de Martelaren. Dan schalde ze door het hele gebouw: ben jij Nico? Ben jij Nico? Ga zitten. Wat geweldig. Die Martelaren. Die Martelaren...

(N. Essen)

Loes Schaap 88 jaar

Loes Schaap-Scheers is geboren in de Watergraafsmeer, in de Wakkerstraat, als vierde kind uit een gezin met vijf kinderen; Frits, Vera, Hans, Loes en Martin; in het gezin Scheers-Sibbel. Na een aantal verhuizingen vond het gezin het huis op het Linnaeushof. Uitkijkend op de tennisbaan. Ondanks de oorlog had Loes er een heerlijke jeugd. Het gezin was hecht en het huis op het Linnaeushof werd een echt familiehuus.

Op een bevrijdingsfeest van de Martelaren van Gorkum, kreeg Theo Schaap, Loes in de gaten. Beide zaten ook op de padvinderij aan de Kruislaan. Theo woonde in de Pythagorasstraat, en menig maal hebben de twee door het poortje gelopen om elkaar te zien, met de vader van Theo achter hun aan lopend, om ze in de gaten te houden.

Loes ging na school, een paar jaar werken bij haar zusje Vera, die getrouwd was met Ben Drahmman. Samen hadden Vera en Ben de befaamde furniturezaak in de Linnaeusstraat. Daar is de liefde van Loes begonnen, om haar creativiteit te uiten met naald en draad. Theo en Loes trouwden vanuit het Linnaeushof op 30 september 1953 en verhuisden naar de Newtonstraat, een tweekamerwoning. Daar werden Karin en Menno geboren.

Het gezin verhuisde naar de Joos Banckersweg, een vierkamerwoning in Amsterdam West. Daar hadden ze 4 heerlijke jaren maar Loes had heimwee naar de Watergraafsmeer en daarom verhuisden ze 55 jaar geleden naar de Laplacestraat; een zeskamerwoning. Daar kwamen Hester en Petra ter wereld.

Loes en Theo tennisten jarenlang in een grote club op het Linnaeushof. En ook op donderdagochtend had Loes wel 40 jaar lang een tennisclubje op de Hof. Loes ging in de jaren zeventig parttime werken bij de Openbare bibliotheek in de Transvaalbuurt.

Theo kreeg op zijn 49^e een zwaar hartinfarct en er kwam een tijd van zorgen en revalideren. Loes reed dagelijks in haar lelijke eendje op en neer naar Zonnestraal naar Theo, die daar aan het revalideren was. Loes was er altijd voor de kinderen en voor hem. Theo pakte zijn liefde voor tekenen en schilderen op en werd een begenadigd kunstenaar.

Loes pakte haar werk ook weer op, en naaide ondertussen alles wat in de mode was, voor haar dochters. Dat had ze het haar hele leven gedaan, alles kon Loes maken. Haar creatieve geest was zo groot. Er is geen muur zonder wandkleed, maaxsel van Loes in de Laplacestraat.

Theo overleed plotseling in 1991, 26 jaar geleden. Het verdriet was groot, Loes en Theo hadden 13 heerlijke bonus jaren gehad samen, ze waren gaan reizen naar Karin & Jan die in Amerika woonden, ze waren

veel naar hun vrienden in Engeland gegaan, ze waren samen weekendjes weg met de wandelclub, ze fietsten, bezochten musea en tussendoor had Theo menig expositie, ze gaven elkaar ruimte.

Loes bleef sterk na het overlijden, er waren inmiddels de eerste kleinkinderen om voor te zorgen en dat zette ze met liefde voort. Ze pakte de draad weer op, ook letterlijk en maakte menig quilt voor ons en breide menig klein vestje voor de nieuwe kleinkinderen die volgden.

Ze bleef tennissen, ze bleef actief bij de soos, schonk samen met Magda Blaas 25 jaar lang koffie en thee op donderdagmiddag, en ze bleef zorgen/oppassen op al haar kleinkinderen. Haar 14 kleinkinderen haalden natuurlijk allemaal een zwemdiploma, en deden allemaal tooneelvoorstellingen, dans optredens, gitaaroptredens, en examens, of haalden hun bull. Oma, omi was er altijd bij. En ze had altijd een bloemetje mee.

Loes kon goed delen. Niet alleen haar gulheid, maar vooral haar warmte en aandacht. Ze had oog voor iedereen. Toen ongeveer 8 jaar geleden haar linkeroog ineens uitviel was dat even flink schrikken voor Loes. Maar lezen kan je ook met 1 oog, en breien, haken, naaien gelukkig ook. Niemand hoefde het te merken volgens haar.

Haar gezondheid werd brozer de laatste jaren, er kwam steeds een pilletje bij en er was een hartklep die het niet meer lekker deed. Loes kon alles, maar in een iets rustiger tempo. Eind november kreeg ze het benauwd en kostte een stukje lopen haar heel veel energie.

De afspraak bij de cardioloog stond voor een paar dagen later en er werd een afspraak gepland voor de operatie van het vervangen van de hartklep. Zij en haar kinderen hadden goede hoop dat dit het was, die hartklep. Maar de benauwdheid werd erger, en Loes belandde in het ziekenhuis. Eerst op de hartafdeling maar helaas werd ze, na een week, door de afdeling Oncologie ontslagen. Er kwam nog een fysiotherapeut aan haar bed bij het ontslag. Deze had op papier de status van Loes gelezen, en dacht een 88 jarig oud vrouwtje aan te treffen, en vroeg, kunt u nog uw schouder ophalen mevrouw? kunt u nog uw arm omhoog doen? Loes, de lenigste van ons allemaal door haar 40 jaar gymclub, ging nog even showen dat ze met haar armen kon bidden op haar rug. Niks oud vrouwtje...

Loes wilde naar huis en nog steeds bleef bij haar en bij haar kinderen de hoop, dat deze ziekte nog even te rekken was. De kinderen hebben met z'n vieren, thuis in de Laplacestraat nog een week voor haar kunnen zorgen. En als Loes haar kraaloogjes opendeed tussen het slapen door, zei ze; 'zo jammer.....'
